

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Fructus VII. Quantum Deo debeamus, ob prouisam, hanc fidei & sanctorum morum regulam viuam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

nem; & dedecora personalia regerentium in potestatem tali personæ à Deo confertam. Christus quippè, creando S. Petrum Pontificem Maximum, conscius negationis ab eo admiffæ (idem esto de alijs S. Petri peccatis, quæ impij Magdeburgenses, vel inuiti feruientes huic veritati addent, & exaggerant, vt videre est apud Bellarminum lib. 1. de Pontif. cap. 20.) hanc Sectariorum de Posterioribus Pontificibus obiectionem peccatis eorum plerunque confictis, aut malignè amplificatis, anteuertit, & planè inanem fore demonstrauit.

Alia in hanc rem petere licet ex S. Leone Nono Epist. 1. cap. 34. Gennadio cap. 5. pro Concilio Florent. sect. 4. & 13. Ecberto ferm. 10. contra Catharos, Iona Aurelianensi in calce libri tertij contra Claudium Taurinensem, cum agit de Paschali Papa, qui tunc malè audiebat; & optimè ex Caietano tom. 1. Opusc. tract. 2. cap. 3. vbi monstrat, sanctitatem non esse glutinum personæ & Pontificiæ potestatis: ac proinde quamuis Pontifex sit malus, est tamen verè Pontifex, & dignus veneratione. Quantum verò solatium peccatoribus ad cor reuenientibus sit constitutum in promotione B. Petri pœnitentis ad totius Ecclesiæ præfeturam, ponderat egregiè, ac suauissimè Gregorius Nyssenus in Encomio SS. Petri & Pauli, edito à Gretsero pagina mihi 70.

FRUCTUS VII.

Quantum Deo debeamus, ob prouisam viam regulam fidei.

Colligendum præterea est ex Pontificijs titulis propositis, quibus Pontifex fidei rubrica & Magister exhibetur, plurimum nos obstringi prouidentia Christi, qui ne circumferremur omni vento doctrinæ, fixum nobis ac immobile fidei fundamentum constituit, ad quod nutantes

sta-

stabilitatem adepturi confugerent; nempe Romanum Pontificem, cuius munus est confirmare fratres, & pabulo indubiè sincero pascere oves Christi, inducereque eas ad æternæ vitæ pascua. Iuo ferm. de Cathedra S. Petri *sub finem*, splendide hoc suspicit, his præter cœtera. [O admirabilis in singulis Dei dispensatio! ò diuinæ dispensationis admiranda discretio! Quid dicam fratres? Vadam quò me ducit impetus spiritus? Eloquar, an fileam? Eloqui tamen melius censemus quàm silere; quoniam & silere, quasi aliquid esset de B. Petri laudibus defraudare. Dicit de se in quodam loco Dominus. *Ego sum ostium, per me si quis introierit, saluabitur.* Se ostium equidem Dominus confitetur, per se introeuntibus salutem pollicetur; & tamen ad Petrum ita exorditur; *Tibi (inquit) dabo claves regni caelorum.* Iam videre potestis, fratres charissimi, & videtis quid noster exprimere gestiatur affectus; sed præ abundantia spiritus, totum quod voluto, efferre non valeo. Ita enim persæpè fit, vt præ abundantis lætitiæ, vel tristitiæ cumulo, verborum sufficientia desit spiritui, cum ipse spiritus nondum discreuerit, cui potius debeat cedere parti. Fitque in abundantia spiritus error quàm maximus, tanquam si cuilibet auaro multimodæ apponantur diuitiæ. Ipse si quidem præ alacritate nimis hæsitat, quid priùs rapiat: & dum anhelat ad singula, manum porrigit ad omnia. Ita & nos. Impedit nos super tanto ac tali mysterio, cogitationum multiplicitas: sed tamen prosperante Deo, expedit nos orationum vestrarum officiositas. Nostis fratres charissimi, quoniam ostio sera & clauis apponantur, quibus iubentibus eiusdem ostij valuæ referantur & clauduntur. Ostijs etiam ostiarij addicuntur, ad quorum suggestionem penetralium Domini, de ostiorum vti libet, commoditate præloquuntur. Ergo quandoquidem Christus (sicut ait) ostium est, Petrus verò clauicularius est: Quid aliud quàm ostij huius Petrus ostiarius est, vt quodammodò per Petri villicationem, in ipsum qui ostium est, habeamus introgressionem?]

Haud

Haud dissimiliter S. Odo serm. de Cathedra S. Petri, sic exclamans. [O' inæstimabilis & immensa bonitas! Hominem in terra positum, tenere coelum. Ecce nunc ad nutum Petri, diuini regni claustra patefcunt: Accepit enim à Christo clauis regni coelorum, vt solutis vinculis delictorum, aperiret credentibus coelum. O' quam vicina & profunda remedia! Iuxta se habet mundus Dei regnum, si currat ad Petrum: posuit ad vicem suam in seculo, coelestis regni clauicularium Petrum, ne difficilem sibi ad coelum, quispiam existimaret ascensum.]

Hoc porrò est, quod Ecclesia semper Deo grata, quotannis publico festo celebrat, cui nomen *Cathedra S. Petri, Roma*. Quæ est celebritas perantiqua, vt videre est in antiquo Romano Martyrologio, & apud Bedam, Vsuardum, atque Adonem 18. Ianuarij. Quamquam quod ea solemnitas in aliquibus Ecclesijs exoleuisset, Paulus IV. eam vniuersaliter renouauit anno 1557. conscripto diplomate, cuius initium est, *Ineffabilis diuinæ prouidentiae altitudo*. Ac proinde dupliciter impegit Illyricus, cum scripsit, festum Cathedræ Romanæ, primum fuisse institutum à Paulo III. Vnum in paucis his verbis errorem deprehendit Turrianus in opere de Ecclesia contra Andream Freyhub. lib. 1. cap. 10. nempe quod Illyricus, quod factum est à Paulo IV. adscripserit Paulo III. cur autem solius Cathedræ Antiochenæ, non Romanæ festiuitas, ante Paulum IV. non celebraretur, causam refert Turrianus in Antiochena primordia Cathedræ B. Petri: Primordia enim solent vbuis esse festiuiora & latiora. Sed (vt dixi) etiam Romanæ Cathedræ festiuitas perantiqua est, nec eam Paulus IV. instituit, etiam quoad officium; vt censet Angelus Rocca ad librum Sacramentorum S. Gregorij; quem putò imposuisse erudito Scriptori Hugoni Menardo ibidem, hoc festum censenti nuperum; sed in quibusdam Ecclesijs exoletam renouauit. Alexandriæ autem Cathedræ festiuitas, nulla est instituta, quia quamuis vt in Prolegomenis dixi, Ei Ecclesiæ

clesiæ S. Petrus præfuerit Episcopus, tamen non sedit ibi personaliter, sed per Vicarium eam Ecclesiam semper rexit; Antiochenam autem & Romanam Cathedram personaliter tenuit, vnde festo instituto recolitur earum memoria.

Possit aliquis existimare, sicut dies vna festiua, addicta est recolendis S. Petri catenis, ita Cathedram ligneam qua S. Petrus vsus est, in honore fuisse. Sanctorum quippè, ne solum quidem defluit. Eorum capilli, vela, sudaria, vestium particulae, & quæcunque ad eos quomodolibet attinuerunt, venerationem habent. Etiam loca quæ calcarunt, & vestigijs presserunt, religione magna frequentantur. Sic S. Theclæ, loca à S. Paulo pressa vestigijs, piè nec sine lachrymis reuississe, scribit Basilius Seleuc. l. 2. de vita B. Theclæ pag. mibi 274. Scribit item S. Hieronymus in Hilarione, Monachos S. Antonio æquales, loca ab eo trita diligenter notasse, & religiosè adiuississe. Idem ergo esse potuit de Cathedra materiali S. Petri, quam multis nobilitatam miraculis, asseruari in Vaticano, scribit Baronius anno Christi 45. Additque Petrus Exquilinus 18. Ianuarij, nullum vnquam Pontificem, ei Cathedræ insidere postea ausum præreuerentia S. Petri; sicut nemo Pontificum ausus est *Petri* nomen assumere. Honorem ergo iam olim habuit lignea S. Petri Sedes. Neque id singulare fuit circa S. Petri Cathedram, cum etiam S. Iacobi ligneam sedem à Hierosolymitanis magno honore fuisse asseruatam, prodat Eusebius 7. histor. cap. 14. *in fine*: & Veneti quoque religiosè habeant Cathedram S. Marci, ad se transmissam ab Heraclio Imperatore, vt refert Baronius anno 820. Iam enim ab Ecclesiæ primis temporibus, erant Antistitibus Cathedræ sublimes. *Thronos coronatos*, vocat Nazianzenus orat. de Episcopis. Cuiusdam sublime solium, quasi regium tribunal, abs se visum, memorat Seuerus Sulpitius Dialogo 2. *Abfides gradatas*, vocat S. Augustinus Epist. 203. fuisseque linteatas, vt Pacianus loquitur, idest prætento linteo opertas, liquet ex

Pon-

Pontio sub finem vitæ S. Cyprianis idque esse videtur, quod apud S. Athanasium Apol. 2. Ariani necem Episcopo molientes lamentabatur, de throno stolato *ἑσολιμένω ἐπιτοπίῳ*. Quod Leonibus succollantibus erant impositæ, Baronius anno 399. refert ad superbiam Ethnicam, calcatam per Pontificium Euangelicum. Possset ergo quispiam (vt dicebam) existimare festum Cathedralæ S. Petri spectare huiusmodi sedem ligneam & materialem; Sicut festum catenarum spectat pœnalia vincula quibus S. Apostolus innexus est.

Longè tamen aliter, festum Cathedralæ S. Petri accepit S. Augustinus serm. 15. de Sanctis. Ait enim huiusmodi festum esse *de natali illius Sedis, quam Apostolus pro Ecclesiarum salute suscepit*. Similiterque Philosophatos video luonem Carnotensem & Odonem Cluniacensem, in Serm. nibus de ea Cathedrala. Qui omnes satis exprimunt, hoc festum esse de erectione S. Petri in Pontificem. Nec id fuit prorsus singulare S. Petro. Mos enim antiquus celebrandi natales Cathedralarum (ita vocabant diem inaugurationis Episcopi) compertus est ex S. Ambrosio Epist. 60. cum de Felice Comensi, & ex S. Augustino homil. 24. & 25. quæ sunt de eius inauguratione; necnon ex serm. 32. de verb. Dom. *in fine*, vbi meminit natalis Cathedralæ Aurelij Carthaginensis Episcopi. Extant sermones S. Leonis in Anniversario suæ Assumptionis de eodem argumento; & oratio S. Gregorij Nysseni in suam ordinationem; Itemque serm. 7. Eucherij & Ennodij dictio Sacra 1. in Natali Laurentij Mediol. & altera in Natali Epiphaniij Ticinensis, ac serm. 107. apud Chrysologum. Solitos Romanos, exigere festiuium diem inaugurationis cuiusvis Pontificis dum is adiuueret, habetur ex S. Paulino Epist. 16. De festo natalis suæ Cathedralæ, meminit Hilarus Papa, Epistola ad Episcopos Tarraconensis Prouinciæ. Adrianum I. scribit Anastasius, edixisse vt pharus Cantharus mille trecentarum septuaginta candelarum, in crucis formam pendens, ea die accen-

accenderetur, sicut in Paschate, & Natali Domini, ac Principum Apostolorum. Non est igitur prorsus singulare, quod dies natalis Cathedræ S. Petri, festius exigatur, cum natalis Cathedræ multorum Antistitum fuerit festius.

Sed illud est in S. Petro singulare, quod illius solius Cathedræ natale, perpetuò in Ecclesia festo recolatur. Nullius enim alterius Sancti in Episcopum inaugurati, perpetua memoria sacris tabulis inscripta habetur. Quod enim opponi posset de SS. Ambrosio & Basilio, facile expeditur. Non enim idcirco decretum est, qua die ordinati erant Episcopi, celebrari eorum memoriam, ut natale Cathedræ ipsorum festiuum esset; sed dies illi, recolendæ memoriæ tantorum virorum assignati sunt, quia die in quem foelix eorum obitus incidit, non poterat recoli illorum memoria. Nam festum obitus S. Basilij, occupabatur festo Dominicæ Circumcisionis. Obitus item S. Ambrosij, qui in quartam Aprilis diem incidit, ferè concurrit cum anniuersaria memoria Passionis Christi: Ideoque satius visum est Ordinatoribus sacrorum officiorum, transferre festum S. Ambrosij in 7. Decembris, qua die in Episcopum est euectus. Fortassis etiam, quo tempore S. Ambrosij festa dies ritu anniuersario recolenda præscripta est, vigeat adhuc lex, de nullius Sancti memoria recolenda tota Quadragesima, quæ Aprilis quartam diem plerumque tenet. Itaque quod ex vsu tunc recepto factum principio est, hæsit postea in consuetudine Ecclesiæ, etiam si festa Sanctorum per Quadragesimam, extra magnæ hebdomadæ dies celebrari posse, sit deinde vsu inductum. Neque tamen Kalendaria, festos dies SS. Basilij & Ambrosij, quos per occasiones prædictas transferri in dies Ordinationis oportuit, adscriptos habent titulo Ordinationis Sanctorum illorum, sed simpliciter sub nomine eorundem, ne eorum memoria tacita præteriretur in Ecclesia, quam tantis meritis, & doctrinis ornarunt. Vnde nulla alia dies addicta est recolendo eorum foelici excessui ex hac vita. Solus S. Petrus, multiplici illo fe-

sto decoratus est, & præter solemnitatem sacri eius obitus, natale Cathedralæ eius, per se & ex directa intentione susceptum est celebrandum: atque adeo peculiaris perpetua solemnitas ei addicta est, quod nulli alteri Pontifici, aut Episcopo, vnquam obtrigit.

Sed quia festa Christiana, æquè ac festa veteris Testamenti, solent referri ad recolendum insigne aliquod Dei beneficium, collatum ea die mortalibus, dispiciendum superest, quod Dei beneficium, collata S. Petro Cathedralæ exhibitum, recolere voluerit Ecclesia. Et notari sanè possunt varia Dei beneficia, in ea Cathedralæ collatione facta S. Petro. Imprimis enim cernitur ea in re, magnum beneficium collatum ipsi S. Petro, cum rupes & Petro, exaltatus est in Ecclesia plebis, & in Cathedra seniorum collocatus. Si enim Dauidi ingens fuit beneficium, accipi de postfoetantes, & sustolli in temporalem Iudææ pastorem, quanto auctius beneficium S. Petro collatum est, cum est electus in vniuersalem Pastorem animarum, totque ac tantis spiritualibus muneribus aptatus est, ad illud officium congruè obeundum? Nec stitit in S. Petro diuina beneficentia ea in parte; sed alios quoque contigit: quandoquidem is electus est in vniuersalem Pontificem, qui fuerat fidei abnegator. Hoc autem ad magnum fidelium bonum spectauit, quatenus ea ratione prouisum est lenitati Pastorum; qui si essent absque peccato, efferarentur in subditos pro humana infirmitate labentes. Et hac ex causa obseruarunt plerique, in antiqua item lege, eum delectum esse in Pontificem, qui vituli conflatione fuerat contaminatus. Hoc beneficium in S. Petri quondam peieratoris & abnegatoris electione in Pontificem, à Deo collatum fidelibus, obseruarunt varij Patres: nominatim S. Basilius homil. de humilit. S. Chrysof. homil. de Petro & Elia; Optatus Mileuit. lib. 7. S. Augustinus serm. 124. de tempor. S. Nilus Epistola ad Eusebium, adductus à Turriano 2. contra Magdeb. c. 6. S. Gregorius homil. 21. in Euang. Arnobius in Psalm. 139.

Ru-

Rupertus lib. 2. de oper. Spir. sancti, siue libro de Sapientia cap. 28. Philippus Solitarius lib. 1. Dioptra. Petrus Damiani serm. 18. Alios profero in Commonitorio vt sit moderatio, quod dicitur S. 10. Aliud prætereà insigne beneficium, omnibus fidelibus in ea S. Petri inauguratione exhibitum, notauit Optatus lib. 7. nempe doceri, quod sanctitas non exigatur necessariò ad Episcopatum, & quod is qui peccator, nec vulgaris fuit, possit fungi Sacerdotio.

Quod si non absolutè electionem S. Petri in Episcopum, sed electionem in Episcopum vrbs Romanæ attendere placeat; cernitur in ea inauguratione insigne illud Dei beneficium, quod recolunt & extollunt S. Leo serm. 1. de SS. Petro & Paulo, Eucherius ad Valerianum num. 25. Prosper. lib. 2. de vocat. gent. cap. 16. Prudentius hymno 2. Peristeph. à vers. 415. nempe prouisi à Deo Episcopatus S. Petri ea in vrbe, quæ mundi vertex esset, vnde sese ad omnes orbis oras, aduenis isthuc aduentantibus, fide imbutis, facillimè diffunderet percepta Romæ religio. Nam idcirco etiam, prouidisse Deum, vt totus orbis in vnum Imperium conueniret, sapienter notarunt ijdem PP. Quæ ratio Cathedræ S. Petri Romæ statuendæ, expressa videtur, in antiqua oratione, quæ olim recitari solebat, in festo Cathedræ S. Petri, his verbis concepta. [Omnipotens sempiterne Deus, qui ineffabili Sacramento, Apostolo tuo Petro Principatum Romanæ Vrbs tribuisti, vnde se Euangelica veritas, per tota mundi regna diffunderet: præsta quæsumus, vt quod in orbem terrarum, eius prædicatione manauit, vniuersitas Christianæ deuotionis sequatur.] Paulo aliter, tamen si eodem semper sensu, eam orationem ex alio M. S. Codice exhibet Angelus Rocca, in Scholijs ad librum Sacramentorum S. Gregorij.

Non inficior hæc esse insignia Dei beneficia, & S. Petro, & alijs in eo diuinitus collata. Augustiùs tamen & sublimiùs de S. Petri Episcopatu cogitare licet. Neque enim fuit vtcunque Episcopus certo cuiquam loco affixus, quasi vl-

tra eum locum careat auctoritate; sed factus est Episcopus vniuersalis, & positus super Cathedram, vt ex ea doceret indefectibiliter, & irretractabiliter veritates fidei, & ex eo throno regeret vniuersum populum Dei, sanctasque leges ad religionis & piæ vitæ vsum præscriberet, non absque multæ irrogatione in noxios. Ad has quippè omnes functiones, potest extendi nomen *Cathedrae*. Est enim sicut Cathedra magisterijs; ita thronus Imperij, atque Iudicij. Huiusmodi ergo Cathedræ in persona S. Petri, ad totius Ecclesiæ bonum facta collatio, quantum sit beneficium, nemo satis explicet. Et vt de reliqua rectione, & in fontes animaduersione taceam; nemo non videt, quantum sit Dei donum, accepisse doctrinæ sanæ regulam viuam. Sectarij enim, qui hac sacra anchora destituuntur, circumferuntur omni vento; & iudicio suo priuato, vel nudæ scripturæ adhærescentes, scinduntur in studia contraria incerti, semperque mutantes. Sicut ergo, qui abrogata legitimi Iudicis potestate, vellet aut nudæ legi, aut priuato suo de ea iudicio insistere, nunquam lites fortè subortas sopiret; quia & sensus priuati rubrica, nimium fallax est; & nulla legis externæ facies est adeò clara, quin afficco distorto sensu perueri possit: Ita qui in negotio fidei, vel scripturam nudam, vel sensum suum priuatum pro disceptatore quæstionum emergentium, habet; (quod Sectarij abiecto Romani Pontificis arbitrio faciunt) in perpetuam fluctuationem se conijcit. Facendum ergo necessariò est, Deum, Ecclesiæ eximium & supra quàm dici possit fructuosum beneficium contulisse, instituta S. Petri Cathedra, quæ esset fidelibus arbitra causarum fidei, & in negotijs religionis regula viuua. Idque præcipuè est, (vt affirmabam) quod Ecclesia grato animo recolit, celebrans natale Cathedræ S. Petri; agnoscens id esse beneficium, quod non minus intersit accepisse, quàm liberari perpetuis implexitatibus & vacillationibus circa res fidei & religionis.